

Maar voor het zover komt, dat Nederland tot de tropen gaat behoren, bent u allen reeds lang naar de maan, zodat u daarvan geen last zult hebben.

De feitelijke situatie is op het ogenblik, wat vereenvoudigd, ongeveer als volgt:

De zon is in deze dagen wat minder evenwichtig. Er is zowel sprake van uitschieters in de corona als ook van een optreden van enkele magnetische stormen. Dezen te samen hebben de normale luchtcirculatie beïnvloed.

De jetstreams, de hoogste luchtstromingen op aarde, ondergaan op het ogenblik een lichte wijziging. Deze kan reeds kleine klimaatsveranderingen veroorzaken, doordat het normale stijgpunt van warme lucht, dat voor uw gebieden normaal bij de Caraïbische eilanden ligt, zich wat verplaatste naar de Atlantische Oceaan.

Het volgende jaar zal die afwijking nog wat sterker zijn dan nu. Dat kan dan voeren tot een wat grotere beweeglijkheid in de Noordzee, zodat u dan het een en ander te beleven krijgt, dat een toenemende felheid van klimaat doet verwachten.

Maar de vraag is, of wij aan mogen nemen, dat het geheel van deze invloeden en de daardoor veroorzaakte veranderingen van blijvende aard is. Het antwoord luidt: neen. Dit om de volgende redenen:

Er is nog geen sprake van een meer dan normaal optredende verschuiving van de polen of veranderingen in de stand van de aardas - iets wat aan een kantelen of rotatieverandering, waaruit de grootste klimaatsveranderingen voortkomen, gemeenlijk vooraf gaat.

Ik konstateer op het ogenblik ook geen tekenen, die wijzen op een snel optredende en belangrijke vermeerdering of vermindering van de zonneactiviteit, waardoor eveneens klimaatsveranderingen van langere duur op zouden kunnen treden.

Volgens mij zijn voor de tot nu toe optredende verschijnselen dan ook kleine veranderingen in de aarde zelf aanspreeklijk, terwijl onrust in de zon soms als versterkende factor op kan treden.

Konklusie: het klimaat zal in de komende 8 à 9 jaren enige plaatselijke afwijkingen blijven vertonen. Na die tijd zal weer het oude type klimaat bereikt worden, ook al zullen bepaalde plaatsen misschien nog langer een gemiddelde temperatuur kennen, die een tiende graad hoger of lager ligt dan de laatste 50 jaren het geval was.

Kortom: het oude weertype treedt dan zonder meer weer op en uw land blijft in de gematigde zone liggen. Indien men het met de omstandigheden van afwijkende aard, die de komende tijd mogelijk zijn, niet eens is, zou men mogelijk zelf in allerhande opzicht enige matiging kunnen gaan betrachten. Want daaraan mankeert het in deze gematigde streken de laatste jaren nogal eens.

Een ander punt, dat in dit verband de aandacht vraagt, omvat de nogal toegenomen activiteiten in de aarde zelf. Het is duidelijk, dat in de aarde spanningen, die reeds langere tijd zich in de aarde opstapelden, - herinner u, wat wij daarover o.m. zeiden in 1961 en 1963 - nu tot ontlading gaan komen.

Het zal daarbij volgens mij niet mogelijk zijn. de

schokken en werkingen van de aarde geheel te voorzien en wat meer is, men zal ook niet door het veroorzaken van kleinere bevingen op breuklijnen door explosieven en het inspuiten van b.v. water op dergelijke punten er in kunnen slagen steeds weer het ergste, de snelle, plotselinge ontlading van kracht te voorkomen.

Kortom: de spanningen, die tussen aardschotsen werden opgebouwd langs de breuklijnen, zijn van een grootorde, die het optreden van hevige tot zeer hevige bevingen en vulkanische activiteit in magmagebieden praktisch onvermijdelijk maakt.

Asregens, die optreden, kunnen er de oorzaak van zijn, dat uw toch reeds ernstig verontreinigde atmosfeer nog grote hoeveelheden stof opneemt, wat een soort dekeneffect kan hebben. Welke term er in feite op neerkomt, dat de aarde minder naar de ruimte kan uitstralen, terwijl de zonnewarmte, die de aarde nog bereikt, eveneens minder snel kan wegvloeien. Tot de toestand van de atmosfeer weer normaal wordt, zal er sprake zijn van een toeneming van temperatuur plus statische lading. Tijdelijk zou ook dit bij kunnen dragen tot lichte veranderingen van klimaat, maar dezen zullen m.i. na het optreden van het effect gemiddeld niet veel meer dan 3 tot 4 jaren een voor de leek merkbare invloed hebben.

De activiteit van de aarde betekent verder, dat een overmatige verwarming van delen van de wereldzeeën plaats kan vinden. Wat dit betekent, kunt u deze winter wel nagaan aan uw eigen kust, waar het water een gemiddelde temperatuur van rond 18 graden placht te bereiken, maar nu rond 2 graden C. warmer is geworden.

Dit impliceert b.v., dat bij afkoeling van de lucht sneller en intenser dampvorming ontstaat. Mist kan optreden en warmte wordt door het water afgegeven. Hierdoor blijven de temperaturen langere tijd gelijkmatiger, maar zal ook meer neerslag optreden dan normaal.

Indien grote watervlakten een dergelijke temperatuursverhoging kennen, zullen hierdoor grote stijgende winden van lange duur voor komen, die de luchtstromingen en zo plaatselijk ook het klimaat gaan bepalen.

De situatie, waarin uw wereld zich op het ogenblik bevindt, zou men kort kunnen kenschetsen als volgt: Er is sprake van een tijdelijke verstoring van normale evenwichten in het klimaat op aarde, maar alleen meer plaatselijk.

De toestand van de atmosfeer zelf, de straling van de zon, die deels van de norm afwijkt en de activiteit van de aarde zelf zijn voor het bepalen van dergelijke mogelijke afwijkingen mede van belang.

Er kan gerekend worden in de komende tijd met temperaturen, die iets boven de norm blijven. In vele streken zal het weertype wisselvalliger zijn dan gebruikelijk. De drukverdelingen in de atmosfeer zullen in de komende tijd eveneens een wat afwijkend karakter vertonen, waardoor plaatselijk langdurige droogten, maar soms ook langdurige regens op zullen treden. Dit geldt ook voor West-Europa. Ik kan de betreffende gebieden, gezien het nogal plaatselijk werken van dit effect, niet precies aanduiden, maar zeker is, dat op enkele plaatsen regens van tropische intensiteit en langere duur zullen vallen.

Het is volgens mij aannemelijk, dat dergelijke regentijden, die dagen lang duren, vooral in najaar en voorzomer optreden.

Wil je aan dit alles geestelijk enige konklusies verbinden, zo kun je volgens mij ten hoogste zeggen: De geestelijke onevenwichtigheid van de mensheid wordt ongetwijfeld door een toenemende onevenwichtigheid in de aarde zelf weerspiegeld.

De aarde zal, in haar kontakten met kosmos en ruimte, het menselijke denken als prikkel ervaren en zo meer dan normaal geneigd zijn tot een reactie, die bij een hond krabben heet.

De haat, de extreme reacties van de mensheid als zodanig, werken op de aarde in en veroorzaken in haar besef een soort automatische reflex. Voor de mensen betekent dit, dat snel maar tijdelijk, de activiteit van de aarde zelf toeneemt en dat afwijkingen overal, tot in het aardmagnetisch veld toe, voor zullen komen.

Reken op een aantal jaren met lichtelijk afwijkende klimatologische omstandigheden, maar houdt er rekening mee, dat deze afwijkingen niet van meer blijvende aard zijn. Uw volgende zomer zal b.v. zeker niet zo droog zijn als deze, wat u mogelijk onaangenaam of aangenaam zult vinden. Maar dat hangt ondermeer af van de vraag, wat u wilt, doet en zelfs verkoopt, want het maakt een groot verschil uit, of je handelt in erwtensoep of in ijs.

Waarmede ik meen, uw onderwerpje wel redelijk te hebben behandeld. Indien u wilt, kunt u opmerkingen plaatsen, of vragen stellen.

x Komen bij aardbevingen krachten vrij, die negatief inwerken op de mensen?

- Indien u hierbij doelt op geestelijke of demonische krachten, zo ben ik geneigd dit te ontkennen. Indien u doelt op de psychische uitwerking, die dergelijke verschijnselen op grotere aantallen mensen plegen te hebben en de daardoor tijdelijk van alle normen afwijkende gedachtenuitstralingen en reacties, hebt u natuurlijk gelijk.

Maar wij moeten dergelijke verschijnselen niet zonder meer op het oude bijgeloof gaan betrekken en zeggen, dat er bij dergelijke gebeurtenissen, zoals bij erupties, demonische krachten aan het werk zijn en tijdelijk op de wereld worden losgelaten.

Vulcanus smeedt reeds langere tijd niet meer. Hij is nu georganiseerd in de bond van goden en mag volgens CAO geen handenarbeid meer verrichten ...

Overigens worden demonen, en hierbij gaat het vooral om astrale schillen van demonische aard, nogal sterk bestreden door aftapping van hun krachten en het scheppen van geestelijke en stoffelijke invloeden, waardoor de voedingsbodem, waaraan dergelijke schillen hun krachten ontleen, voor hen minder toegankelijk wordt.

Vanuit ons standpunt is het niet zo erg, dat er in de mensheid felle emoties optreden en denkwijzen ontstaan. Maar wanneer hierdoor astrale schillen kracht krijgen, die op hun beurt dergelijke toestanden en onredelijkheden langere tijd in stand zouden kunnen gaan houden, moet er wel ingegrepen worden.

Men doet aan onze zijde hieraan, wat men kan. Maar de gedachten en gevoelens van de mensen in b.v. aardbevingsgebieden kunnen hierbij wel enige moeilijkheden veroorzaken. Dat is waar.

Neem als voorbeeld de aardbevingen in China. Voor de mensen daar is dit niet alleen een natuurramp. Het is een soort politieke ramp, omdat het geheel van het leven op een bijna godsdienstige wijze in een politiek stelsel wordt geprojecteerd.

Als zodanig is een aardbeving voor die mensen dus een verschijnsel, waarvoor op de een of andere wijze de gehele gemeenschap aansprakelijk is, maar die dan ook voort moet komen uit de een of andere fout van die gemeenschap. Men zal mogelijk niet geheel bewust zo redeneren, maar de gevoelens van deze aard zullen ongetwijfeld bijdragen tot grotere verwarringen en gedachtenprojecties.

Op deze wijze kunnen dus minder goede invloeden wel met bevingen enz. verbonden zijn. Maar het is dus niet zo, dat ergens onder Mount Pélée een demon onder een lavaprop zit te wachten op het ogenblik, dat hij met vurige armen uit kan reiken naar de wereld.

Kortom: dergelijke zaken zijn in de eerste plaats natuurverschijnselen, die niets te maken hebben met de bestrijders van Aghartha of wat u maar wilt. U begrijpt dit niet? De vijanden van de Heer der Wereld zouden ook een onderaards rijk hebben en chaos op de wereld willen veroorzaken. Maar dat zijn heus legenden.

Ik ontken niet, dat in dergelijke legenden enige waarheid schuil gaat, maar die is verborgen en heeft betrekking op andere verhoudingen en andere dimensies, dan de u bekende. Elke poging om b.v. aardbevingen enz. binnen het kader van dergelijke verhalen te projecteren moet voeren tot grove misvattingen.

x U vreest dus niet, dat bepaalde onevenwichtigheden van de aarde en de zon elkaar zullen versterken, waardoor grote uitslagen ontstaan?

- De huidige onevenwichtigheden van de zon kunnen betekenen, dat grote stralingsenergieën op korte termijn vrijkomen. Daarnaast kunnen wij konstateren, dat de aardatmosfeer in de laatste 20 jaren toch wel enige veranderingen van samenstelling heeft ondergaan, die vooral in de hoogste luchtlagen een rol speelt. Hierdoor zal zeker een deel van die straling de mensheid gemakkelijker bereiken.

Dit kan een psychische en een beperkte fysieke beïnvloeding betekenen. Maar dit alles is niet noodzakelijkerwijs negatief, ook al werkt dit activerend. Actie op zich is, gezien in het kader van het geheel, niet altijd schadelijk.

Ook kan een dergelijke straling emoties wekken of tijdelijk onderdrukken bij de mensen. In beide gevallen is de betekenis van een dergelijke invloed toch weer in de eerste plaats van de mensen zelf afhankelijk. In vele landen zou een onderdrukken van emotie zelfs goed zijn, omdat dan meer mensen daar rationeel zouden kunnen gaan denken. En vele mensen, die gevoelsarm zijn geworden in de moderne maatschappij, zouden een mate van emotie kunnen gebruiken om zo over hun al te redelijk en rationalistisch standpunt heen te komen en de menselijke werkelijkheid, waarin ook de geest een rol speelt, bewuster kunnen beleven en benaderen. Dergelijke zaken kunnen dus wel degelijk positief zijn.

Ook zal men niet zonder meer waar kunnen maken, dat b.v. felle uitbarstingen op de zon aansprakelijk zijn voor het optreden van aardbevingen op aarde enz. Wel kunnen wij zeggen, dat het samenvallen van grote spanningen in de aarde zelf, plus grote activiteiten in de zonneatmosfeer, op aarde het versneld tot ontlading komen van bestaande spanningen kan bevorderen.

Maar je kunt dus niet zeggen, dat aardbevingen hierdoor zonder meer kunnen worden opgewekt in de huidige situatie. Een aardbeving kan alleen ontstaan, wanneer alle grondvoorwaarden daarvoor reeds aanwezig zijn. Aan het al dan niet ontstaan van dergelijke spanningen kan een uitbarsting op de zon weinig doen.

Alleen wanneer de aarde dichter naar de zon zou worden getrokken in snel tempo, zouden veranderende spanningsmassaverhoudingen in de aardkorst een lang aanhoudende en algemeen en gelijktijdig voorkomende reeks van bevingen en erupties veroorzaken.

Iets dergelijks zou tevens een over de gehele aarde gelijktijdig optredende sterke stijging van temperaturen betekenen. Men kan aannemen, dat dit mede een verdwijnen van een groot aantal levensvormen van de aarde op korte termijn zou betekenen. Maar zover is het voorlopig nog niet.

Het schijnt, dat op Mars lang geleden een plotselinge klimaatsverandering is opgetreden. Is dit ook het lot van de aarde?

In de tijd, dat Mars een bewoonbare wereld was, was de straling van de zon sterker. De aarde bevond zich toen in een nevelig omhulsel, vergelijkbaar maar niet gelijk aan de wolken, die men nu rond Venus ziet. Op aarde was toen de oppervlakte-temperatuur hoog, er waren geen zeeën, maar wel vulkanische activiteiten.

Toen de zon op korte tijd haar eigen uitstraling sterk verminderde, betekende dit voor de aarde, dat de gassen zich mengden. Neerslag werd mogelijk, de eerste zeeën ontstonden, waarin vele stoffen kondenseerden, ook zouten en metalen. Dus geen water, zoals u dit nu kent.

Maar Mars werd opeens kouder en kouder. Water kon niet meer in een tot dan normale aggregaatcyclus bestaan en sloeg grotendeels neer in de bodem, waar het een vaste of semivaste reeks bindingen aanging met stoffen daaruit.

Ook de zwaardere gassen werden door de planeet meer en meer geabsorbeerd, terwijl de lichtere gassen, die een soort beschermlaag rond een planeet plegen te vormen, grotendeels in de ruimte verdampten - over een zeer lange tijd natuurlijk.

Dit geeft natuurlijk ook klimaatsbepalende veranderingen. Mars werd in feite bijna onbewoonbaar, eventuele levensvormen moesten zich aanpassen en kwamen veelal tot een leven onder de oppervlakte of een aanpassing, die verval van vorm impliceerde.

Op Mars zijn op het ogenblik aan de oppervlakte nog zeer kleine lagere levensvormen, die aan Mars eigen zijn en enkele gasten, die niet van Mars stammen.

Wat bedoelt u met dit laatste?

Dat de planeet bepaalde mogelijkheden biedt voor ruimtevaarders, die daar kunnen pauzeren zonder dat dit voor hen moeite veroorzaakt, daar geen grote inheemse bevolking aanwezig is. Soms verblijven enkelen van hen een langere tijd

op de planneet, maar dan gemeenlijk zeer eenzaam en met een beperkte taak. Een soort vuurtorenwachters in de ruimte.

x Zonder water?

- Indien nodig kan men door electrolyse uit de Marsbodem H / O genoeg halen om eigen water te maken. Overigens zijn dit geen aardse ruimtevaarders, zoals u zult begrijpen, want op aarde zwamt men voorlopig nog meer in de ruimte, dan dat men er in reist.

x Is het leven op Mars gebonden aan koolstofketens?

- De kleinste levensvormen zijn niet gebonden aan een koolstofketen, hebben geen behoefte aan zuurstof, zoals bij w. Er zijn ook levensvormen, die iets groter zijn en wel koolstof en zuurstof van node hebben, maar deze voor zich kunnen winnen door een organisch verteringsproces, waarbij bepaalde oxyden schijnbaar een grote rol spelen.

Er zijn dus ook nu nog op Mars verschillende onderling in levensproces afwijkende levensvormen - zoals ook op uw wereld het geval is, wanneer u niet alleen naar de grootste levensvormen ziet. De grootste aan Mars eigen levensvorm op dit ogenblik doet denken aan een soort alge. Vorm en groei liggen tussen die van mos en algea in. Er zijn bacterie- en enkele eencellige levensvormen, die zeker geen amoeben zijn, maar, ongeacht een sliciumopbouw, toch daaraan wel wat doen denken door voortplantingsprocessen.

Het merendeel van de grotere en meer ingewikkelde vormen van leven op Mars leven niet op, maar onder de oppervlakte, daar het klimaat voor alle leven aan de oppervlakte nogal wat moeilijkheden baart en zo de soort zou bedreigen.

x Zijn er ook astrale wezens op Mars?

- Mogelijk zijn er wel geesten, die, door nostalgie gedreven, een astraal voertuig maken en dan tot elkaar zeggen: Kom op, jongens, de paden op de lanen in, wij gaan naar Mars.....

Denk even na: geen groter en bewuster leven op Mars. Dit betekent, dat astrale schillen zich daartoe niet aangetrokken zullen gevoelen. Door een toeval, b.v. uittreding, kan wel eens een astraal voertuig met Mars in contact komen, maar dat is dan toch nooit een belangrijke en blijvende zaak.

x Is Mars een bezielde planeet?

- Ik geloof niet, dat er ergens een planeet zal zijn, die niet bezielde is. Overal, waar de massa een voldoende waarde krijgt binnen een ruimtelijk geheel, om een eigen veld te vormen, dat wisselwerkingen kent met soortgelijke velden, zal kort na het ontstaan van dit veld zich daarbinnen een bewustzijn, beperkt of anderszins, manifesteren.

Ik ken hierop geen uitzonderingen. Maar ik ben niet bepaald een grote ster en acht mij niet bevoegd om te stellen, dat er ergens of ooit planeten zullen zijn, die niet bezielde zijn of niet meer bezielde zijn. Wel kan ik stellen, dat binnen uw zonnestelsel naar mijn beste weten elke planeet bezielde is en zelfs een soort bezieling bestaat voor altans een deel van de asteroïdengordel.

En dat was het dan. Wij gaan nu maar over naar het volgende punt: Verschillende bewustzijnsvormen.

x Graag daarbij aandacht voor hallicunaties en een z.g. alter ego....

- Wanneer wij over verschillende bewustzijnsvormen willen

spreken, dienen wij ons allereerst te realiseren, dat elke menselijke bepaling van bewustzijn in feite is gebaseerd op de menselijke bestaansvorm. Anders gezegd: U kunt zich een bewustzijn feitelijk alleen voorstellen aan de hand van de normen, die u hebt leren kennen in uw stoffelijk bestaan.

Er zijn natuurlijk heel wat meer vormen van bewustzijn, die, ongeacht uw oordeel, op zich volwaardig zijn en grote mogelijkheden in zich bergen. Neem het gemeenschappelijk bewustzijn, dat bepaalde mierenvolkeren bindt.

Dit bewustzijn is heel wat actiever en voor de leden van het mierenvolk een konkretere waarde, dan ooit een groepsgeest of rassegeest op aarde ooit zal kunnen zijn.

Bij beschouwing van de mieren blijkt, dat het eigen bewustzijn van de mier niet zeer groot is, ook al blijkt elke afzonderlijke mier wel degelijk eigen aanleg, gewoonten en hebbelijkheden te bezitten, zoals dit ook bij mensen geldt.

Maar de delen van het volk reageren op een wijze, die alleen verklaarbaar is, wanneer naast tastertaal nog een andere communicatiemogelijkheid zou bestaan, terwijl de coördinatie van het volk gedurende normale reacties, mierenoorlogen e.d. doet veronderstellen, dat niet slechts mededelingen, maar ook een mate van beheersing langs deze vreemde weg de enkele mieren zal bereiken.

Enig vergelijk, met hetgeen de mensen bewustzijn plegen te noemen, is hier niet aanwezig. Aan de andere kant is een scherp en schijnbaar bewust reageren voor dit gemeenschappelijk beseffen of gevoelen van de mieren mogelijk.

Beslissingen, die door dit gemeenschappelijk iets genomen worden, worden door alle individuele mieren kennelijk zonder voorbehoud of overwegen aanvaardt.

Ik week even af in deze richting om duidelijk te kunnen maken, dat hetgeen door mensen volgens hun normen als bewustzijn wordt aangeduid, ten hoogste een klein deel van alle mogelijke bewustzijnsprocessen zal omvatten, terwijl de omschrijving van dergelijke bewustzijnsvormen altijd weer in menselijke termen zal geschieden en dus op grond van menselijke associaties en voorstellingen.

Hopelijk zult u nu ook begrijpen, dat, wanneer twee verschillende vormen van bewustzijn elkaar ontmoeten, geen voldoende referentiewaarden bij een van hen zullen kunnen bestaan, om de werkelijke betekenis van het andere bewustzijn zelfs maar te benaderen. Zou een deel van het eerste bewustzijn toch contact maken met het tweede, dan zouden er voor de ontvanger onredelijke en onverklaarbare verschijnselen ontstaan, die men zeer wel vanuit het standpunt van die ontvanger hallicunaties zou kunnen noemen.

Een hallicunatie immers is voor een mens een beleving of waarneming, die valt buiten de normen van een normale zintuigelijke werkelijkheid, terwijl het ik op de schijnbare zintuigelijkheid van het ontvangene bovendien nog eens associatief zal reageren.

Maar ook als redelijk mens zul je moeten aanvaarden, dat elke hallicunatie basiswaarden bevat, die uit jouzelf voortkomen, ongeacht de prikkels, waardoor deze waarden in je gestimuleerd werden.

Elke mens kent instinctief bepaalde reacties en heeft een aantal automatische associatiewaarden in zich.

Wanneer dus een prikkel komt tot de mens, die met een normale prikkel vergelijkbaar is, dan zal de mens daarop niet volgens aard, maar volgens gelijkenis reageren. /prikkel

In vele gevallen zullen dergelijke niet menselijke of niet tot het stofmenselijke denken behorende volgorde optreden. Dan kunnen in een mens voorstellingen, maar daardoor ook gedragingen van die mens ontstaan, die niet menselijk normaal zijn.

Hierbij zal de vorm van hetgeen men ontvangt en de wijze, waarop men reageert, onredelijk zijn, maar wel zijn basis vinden in de wijze, waarop een mens normalerwijze denkt. Om u enkele voorbeelden te geven: De H. Maagd Maria verschijnt wel altijd weer aan overgevoelige kinderen van katholieken huize. Protestantse kinderen zien haar niet. De in het kind aanwezige verering speelt kennelijk een grote rol bij de "verschijning".

Ziet men elders een boedda of een bepaalde godheid optreden, dan valt weer op, dat de waarnemingen alle worden gedaan door werkelijke gelovigen, die reeds een voorstelling van die boedda of godheid in zich dragen.

Toch is het aanvaardbaar te maken, dat in vele van dergelijke gevallen er wel degelijk iets aanwezig is. De konklusie zal moeten zijn, dat de voorstellingen, die men meent te zien, voor het eigen bewustzijn de meest juiste vertaling vormden voor onbekende prikkels, die het ik geestelijk of anderszins ontving.

Ik wil mij nu even beperken tot het menselijke bewustzijn en de verschillende vormen daarvan. Allereerst bezit elke mens een ervaringsbewustzijn, eventueel aangevuld met een leerbewustzijn.

Dit bewustzijn is altijd geheel van stoffelijke aard, ook wanneer delen daarvan in geestelijke voertuigen, maar dan volgens de normen en inhoud van die voertuigen, kan worden opgenomen. Dit besef is altijd weer gebaseerd op oorzaak en gevolgsverhoudingen, die men persoonlijk ervaren heeft, of, indien het gaat om leerbewustzijn, om ervaringen of stellingen van anderen, die niet met het eigen ervaren in strijd zijn en zo voorlopig als waar worden aangenomen.

Nogmaals en eenvoudiger: wanneer u iets doormaakt, wordt het grootste deel hiervan in uw bewustzijn vastgelegd. Aan een kachel kun je je branden, wanneer die heet is. Wie eenmaal dit bij de hand heeft gehad, zal dit voor altijd weten.

Maar mogelijk zegt een ander je, dat het zo is. Stel dat je die ander een zo groot gezag toekent, hem zozeer vertrouwt, dat je niet nagaat, of het wel zo is. Ook dan zul je van de kachel afblijven. Of je ziet, hoe een ander zich aan een hete kachel brandt en blijft er daarom verder vanaf. In deze laatste gevallen is sprake van een overdracht van ervaring, in het eerste geval redelijk, in het tweede geval zintuigelijk.

Zo ontstaat in een mens een wereldbeeld. Hieraan voegt hij beredenering toe - een soort logische gevolgtrekking op basis van erkende mogelijkheden en ervaringen.

De reacties van een mens en de beelden, die hij vanuit zich zal vrezen of zoeken, zijn dus het gevolg van een reeks leringen en ervaringen en wel gewaardeerd in een volgorde, die bepaald wordt door de gemeenschap en de erfelijke waarden van het ras.

Het is duidelijk, dat dit bewustzijn voor de mens stoffelijk van het grootste belang is en voor zijn reacties bepalend zal zijn, terwijl daarnaast, zoals reeds gesteld, dit bewustzijn op de ontplooiing van bepaalde geestelijke voertuigen zijn invloed zal hebben.

Er zijn ook nog fijnere stoffelijke voertuigen, die met het stoffelijk denken direct verbonden blijven. Zo is er in de mens een plasma, door sommigen aangeduid als ectoplasma, ofschoon dit volgens mij even onjuist is als intro of protoplasma. Want dergelijke bijvoegingen zijn in feite functiebepalingen, terwijl het woord plasma op zich aanduidt, dat er een fluïde stoffelijke of halfstoffelijke waarde is, behorende tot de stofmens, inhaerent dus aan het stoffelijke bestaan, terwijl het ego van de mens zich door middel hiervan ook buiten het stoffelijke voertuig kan manifesteren.

Indien een mens zijn gedachten te sterk op een andere plaats concentreert dan die, waar hij zich stoffelijk bevindt, is er een mogelijkheid, dat hij op die plaats gaat waarnemen. De oorzaak is kennelijk, dat door de concentratie een groot deel van het eigen plasma op die andere plaats wordt gekoncentreerd. In bepaalde gevallen zal dit plasma voor anderen waarneembaar zijn en heeft dan de vorm, waarin men zichzelf op dat ogenblik denkt of beseft.

Voor de mens in kwestie ontstaat dan een toestand, waarin hij op invloeden uit beide plaatsen halfbewust zal reageren. Meer kenbaar en meer zich van een enkele werkelijkheid bewust kan een mens worden, wanneer er sprake is van het uitzenden van een astraal lichaam.

Dit is eveneens fijne materie plus spanningen. Hieraan ontbreken echter bepaalde trillingen van het ik, zodat het astraal zich gemakkelijker stoffelijk kenbaar manifesteert. Daarnaast kan dit voertuig zich bewegen in een wereld, die uit kracht plus denkbeelden is opgebouwd.

Maar het ik zal in alle gevallen de ervaringen beoordelen aan de hand van de normale stoffelijke maatstaven, omdat het geheel van het stoffelijk kenvermogen en associatievermogen nu eenmaal op ervarings en leerbewustzijn is gebaseerd.

Een mens zal een astrale wereld en haar inhouden dus nooit kunnen zien, zoals deze werkelijk is, maar alleen zich bewust kunnen worden van die delen van de astrale wereld, die nog registreerbaar en begrijpelijk zijn aan de hand van stoffelijk beseffen en ervaren.

Dan kun je daar dus nooit iets nieuws ervaren?

Je kunt wel iets nieuws, iets ongekennds ervaren, maar voor het eigen besef bestaat die ervaring niet uit een opnemen van een geheel nieuwe en tot dan toe niet gekende reeks van vormen en samenhangen. Het nieuwe berust voor het bewustzijn dan op het samenvoegen van reeds gekende details op een wijze die in eigen denken en beseffen nog niet plaats vond.

Bij het ervaren van iets geheel nieuws ontstaat dus a.h.w. een nieuwe, kaleidascopische rangschikking van ervaringsdelen in het ik, zodat de som daarvan voor het ik verschilt van alles, wat men tot op dat ogenblik bewust gekend heeft.

Geestelijk kun je wel nieuwe dingen ervaren, maar je kunt die dan weer niet uitbeelden of stoffelijk uitdrukken. Wat ons brengt tot geestelijke voertuigen en het daarmee samenhangende bewustzijn.

Een geestelijk voertuig reageert krachtens aard en bewustzijn op een groot aantal trillingen en werkingen, die niets te maken hebben met de stoffelijke ervaringen en gebeurtenissen. Daar zij deel zijn van het ik, kunnen zij worden overgebracht naar het stoffelijke bewustzijn, maar alleen worden beseft in associatieve termen.

De voorstelling van hetgeen geestelijk werd ervaren of gedaan, kan alleen worden opgebouwd op grond van reeds in de hersenen aanwezige stoffelijke herinneringen. Vandaar ook dat de mensen, die in de geest zomerland kunnen betreden, daar altijd weer allerhande stoffelijke idealisaties plegen te zien.

Men hoort hen b.v. vaak zeggen, dat zij daar bloemen hebben gezien, maar dan zo mooi als zij op aarde nog nooit gezien hebben. In feite voelden zij een bepaalde schoonheid en rust aan. Rust zonder werkelijke beweging, die zij associeerden met plantaardig leven. Schoonheid van plantaardig leven is voor velen het best gesymboliseerd door een bloem. De intens ervaren emoties werden dan ook omgezet in: bloemen, mooier dan ik ooit op aarde heb gezien. Eigen voorkeur en associatie bepaalt zelfs, welke soort bloemen men vooral gezien meent te hebben.

Het werkelijk geestelijk bewustzijn van het ego kan niet worden uitgedrukt in stoffelijke termen. Want het geestelijk ervaren, denken en handelen berust op invloeden, die je nog het beste met trillingen van verschillende frequentie kunt vergelijken. Maar dan in een overzicht, samenhang en complexiteit, die stoffelijk niet beleefbaar is.

Vergelijk: op aarde kun je de instrumenten van een symfonieorkest alleen stuk voor stuk en achtereenvolgens horen. In de geest hoor je alle instrumenten gelijktijdig. De eenvoudige melodie in verschillende toonaarden en met verschillende boventonen wordt een orkestwerk, waarin alle boventonen bovendien nog weer nieuwe tonen bouwen en vervlochten melodische fragmenten een nieuwe en meer omvattende betekenis krijgen.

Er zijn meerdere geestelijke voertuigen, elk met een eigen vorm van bewustzijn. In feite betekent dit, dat men meer verschillende factoren gelijktijdig en als eenheid zal kunnen verwerken. B.v. voegt zich bij de muziek nog een lichtshow met kleureffecten zowel als stroboscopische effecten.

Elk hoger voertuig kan nieuwe factoren toevoegen aan de waarneming van de oorspronkelijke instrumenten, die voor de mens afzonderlijk wel, als geheel niet te beseffen zijn. Het is duidelijk, dat je zo een wereld en besef beleeft, welke van alle andere bewustzijnswaarden in het ik zal verschillen.

Maar alles, wat een geestelijk voertuig ervaart en beseft, kan niet naar de stof worden overgedragen in zijn werkelijke betekenis, omdat het stoffelijk bewustzijn de veelheid van factoren niet als eenheid zal kunnen verwerken. Daarom vertaalt het menselijke besef dit alles in gevoelens en de daarbij behorende associatieve beelden of klanken.

Waar een geestelijk beleven wel naar de stof kan worden overgebracht, maar geen menselijke associaties aanwezig zijn, kan een mens alles nog uitdrukken als een reeks van mathematische vormen in verschillende kleuren en kleurintensiteiten.

Een andere veelvoorkomende vervanging van de geestelijke bewustzijnswaarden is het zich voorstellen van landschappen, waarin men zich beweegt, terwijl gevoelens en kleuren rond het ik zich steeds wijzigen. Het landschap bestaat vaak uit verschillende brokstukken, waartussen geen redelijke verbinding of samenhang aanwezig schijnt te zijn. Men beleeft dit als een soort droom.

Maar mogelijk wilde u liever weten, wat er aan de hand is, wanneer een mens hallucineert. De oorzaken zijn vele. Neem b.v. alcoholvergiftiging - delirium tremens genoemd naar zijn gevolgen. De mens kan dan inderdaad menen dingen te zien, die er niet werkelijk zijn. De traditie spreekt hier over witte muizen en roze olifanten. Maar griezelige insecten en slangen ziet men in dergelijke gevallen minstens even vaak.

In feite bestaan in het menselijk ervaringsbewustzijn bepaalde angstsymbolen, die deels zelf hereditair zijn vastgelegd, zo goed als begeerte- en lustsymbolen. Deze symbolen zullen bij een wegvallen met een intens contact in de menselijke werkelijkheid op de voorgrond gaan treden, waarbij het vervreemdingseffect van de roes bovendien nadruk geeft aan deze symbolen, die voor het ik dan even werkelijk of onwerkelijk worden als de rest van het bestaan.

Beelden uit het ik worden tijdelijk als een soort tweede visuele - of soms auditieve - werkelijkheid over het menselijk werkelijke heen geprojecteerd.

In feite worden beeldherinneringscentra dermate gestimuleerd door het gevoel van onwerkelijkheid, dat men beelden uit droom en herinnering als een bestaande werkelijkheid rond zich gaat waarnemen. De menselijke werkelijkheid blijft aanwezig en wordt min of meer wazig waargenomen, de uit het ik stammende beelden lijden niet onder de vertroebeling van zintuigelijke mogelijkheden en steken daardoor scherp tegen de vaagheid af.

Dit kunt u zich mogelijk nog wel voorstellen. Minder aanvaardbaar zal het voor menigeen zijn, dat bij elke grote spanning, waarin een mens verkeert, wanneer deze gepaard gaat met een verwerpen of ontvluchten van de werkelijkheid van alle mensen, soortgelijke effecten op kunnen treden.

Zelfs geestelijke of astrale spanningen in of van buiten het ik kunnen een dergelijk effect hebben. Dus ook voor anderen is het mogelijk, uw besef van de werkelijkheid zodanig te verminderen, dat u reageert op gevoelens en innerlijke prikkels, zodat u dingen gaat zien of horen, die er niet werkelijk zijn. Ofschoon de inhoud daarvan door geesten of andere oorzaken bepaald of mede bepaald zal kunnen worden, is het feitelijke beeld of geluid, dat u meent waar te nemen steeds een deel van uw eigen herinneringsinhoud.

Er zijn heel wat vergiften en roesvormende middelen, die de gevoeligheid voor en de aanvaarding van dergelijke processen bevorderen. In feite gaat 't daarbij om een ontsluiten van een deel van eigen innerlijk, waarbij de werkelijkheid van alle mensen niet meer scherp te scheiden is van de processen, die zich in jezelf afspelen. Hallucinaties worden dan mogelijk en bij het bestaan van innerlijke spanningen zelfs in vele gevallen waarschijnlijk.

De stimuli, die tot hallucinatie voeren, kunnen dus zowel van zuiver stoffelijke, stoffelijk emotionele, als geestelijke

aard zijn.

x Wil dit zeggen, dat hallicunaties altijd uit degene, die hallicuneert, voortkomen?

- Inderdaad: in hun beeld samenhangen komen zij altijd voort uit de persoon, die hallicuneert. Indien meerdere gelijkgestemden samen zijn, is het mogelijk, dat een gemeenschappelijke hallicunatie ontstaat, maar bij ontleding blijkt altijd weer, dat er één starter is, die door een suggestief gebaar of woord eigen hallicunatie overbrengt aan anderen. Dezen zullen dan op ongeveer gelijke wijze gaan hallicuneren, ook hun remmingen en beheersingen vallen dan vaak geheel weg.

Maar wanneer je later hun voorstellingen en ervaringen vergelijken, dan blijken die in sprekende details te verschillen, maar door uitwisseling van ervaringen wordt men het er a.h.w. over eens, wat men te samen gezien heeft.

x Hoe verklaart u dan, dat iemand, die hallucineert, vaak meer kan vertellen dan in geheugen en waakbewustzijn aanwezig zijn? Je zou dan haast veronderstellen, dat er dan toch contacten met andere entiteiten een rol spelen....

- Een eenvoudig voorbeeld: Ik gebruik hier een medium. Dit medium drukt zich uit in woorden en begrippen, die ergens in het medium zelf aanwezig zijn. Dit behoeven geen waakbewust aanwezige factoren te zijn, besef dit wel.

Het is zelfs mogelijk, dat ergens in de jeugd jaren een woord gehoord werd, dat toevallig in mijn betoog past. Het is voor mij mogelijk dit dan te activeren, het op te delven. De inhoud en kennis van de gehele persoonlijkheid is dus ter beschikking.

Een entiteit zoals ik, die de gehele scala kan hanteren, zal de gehele scala van mogelijkheden kunnen ontleden en delen daarvan op een nieuwe wijze samenvoegen. Zo kunnen feiten of kennis worden uitgedrukt, die op deze wijze nog niet in de persoon aanwezig waren. Daarna blijft die kennis enz., zij het vaag en schemerachtig, wel degelijk in het besef aanwezig. Dit zal dan gemeenlijk niet of slechts zeer incidenteel door kunnen dringen tot het waakbewustzijn.

M.a.w. :door deze procedure kan ik een kennis weergeven en feiten vermelden, die bij de persoon in kwestie tot dan toe niet aanwezig waren, maar alleen in begrippen en woorden, die reeds tot het aanwezige arsenaal van mogelijkheden behoorden.

Een geest kan echter ook anders te werk gaan. Inplaats van iemand in beslag te nemen kun je ook op een andere wijze invloed uitoefenen. Je mogelijkheden blijven dan hetzelfde en je kunt iemand zo zelfs dingen "laten zien" of "laten horen". Maar één ding blijft het zelfde: je kunt dit alleen bereiken door gebruik te maken van herinneringen en bewustzijnsinhouden, die reeds aanwezig waren.

Wanneer ik een vreemde taal wil spreken, die het medium niet beheerst en nooit gehoord heeft, kan ik dit alleen doen door elk woord klank voor klank op te bouwen. Wat betekent, dat je over een enkel woord soms zelfs een paar minuten doet. De verstaanbaarheid blijft laag door het tempo, dat te traag is om een snelle klank of woordherkenning mogelijk te maken.

Ik kan dus een vreemde taal spreken, die het medium niet beheerst, maar alleen, wanneer ik gebruik maak van klankherinneringen, die toch in de hersenen aanwezig zijn.

Middels beïnvloeding kun je dergelijke dingen tot stand brengen, wanneer je maar de juiste prikkels weet te gebruiken. Je kunt iemand zelfs God laten zien. Maar dan ziet hij niet de werkelijkheid van God, maar hij voelt een hogere aanwezigheid en vertaalt die in beelden, die voor hem God betekenen.

Wanneer men meerderen gelijktijdig beïnvloedt, zal een gelijktijdige hallucinatie daarvan het gevolg kunnen zijn. Maar je wordt dan getroffen door de voorstellingen enz. die je wekt en draagt deze over aan de anderen, met wie je werkt. Er is dan sprake van een wederkerige beïnvloeding.

Bespreken de betrokkenen later hun belevenis, dan zal de omschrijving van de anderen elk er toe brengen, zijn eigen ervaring zoveel mogelijk daaraan aan te passen. Op deze wijze kan een gedeelde hallucinatie voor de betrokkenen zelfs tot een tijdelijk gedeelde tweede werkelijkheid worden.

En het horen van stemmen?

Vele primaire oorzaken zijn aan te geven. Stel dat iemand lijdt onder een verstopte buis van Eustachius. In het oor klinkt dan de bloedruis merkbaar op. Wanneer zo iemand gelooft in de mogelijkheid een probleem te stellen en van anderen het antwoord te horen, zo zal hij in die bloedruis de klanken en woorden inleggen. Dan fluistert iemand hem - volgens zijn opvatting - de antwoorden op zijn vragen toe. Het fluisteren is overigens kenmerkend voor alle gehoorsstoornissen, die dergelijke illusies doen ontstaan.

Stel dat iemand met grote intensiteit en emotie een bepaald antwoord begeert. Hij kan dan de klankherinneringen hierdoor dermate stimuleren, dat hij duidelijk een stem hoort, die het antwoord geeft - dat hijzelf in feite verschaft.

In dergelijke gevallen hoort men de klanken volgens eigen besef buiten zich. Men hoort zelden innerlijk, maar heeft de indruk, dat aan een oor of achter het hoofd de woorden in kwestie worden gesproken. Een richting in de ruimte, waardoor de plaats van de bron van het geluid kenbaar zou worden, kan men gemeenlijk niet geven.

Er zijn dus vele verschillende mogelijkheden en aanleidingen te vinden voor dergelijke hallucinaties. Zou men werkelijk een boodschap van een ander langs deze weg ontvangen, b.v. iemand die overleden is, dan wordt de inhoud door een sterk contact bepaald. De procedure blijft gelijk. Bij minder sterke contacten zal de gelijke boodschap eerder voorkomen als een onverklaarbaar in het ik rijzende gedachte.

Mag ik hieruit de konklusie trekken, dat er geen contact kan zijn tussen waakbewustzijn en hetgeen men alter ego noemt?

Neen. Wel moet je stellen, dat het waakbewustzijn alleen middels termen en ervaringen, die het zelf hanteren kan, contact kan hebben met de gehele persoonlijkheid of het ware ik. Vergeef mij deze korrektie. Maar al spreekt u van alter ego, u doelt in feite niet op een ander ik, maar op het totale ik.

Het werkelijke ego, dat als deel van de totaliteit bestaat buiten ruimte en tijd kan zijn wezen, kracht en inhoud alleen projecteren naar de stoffelijke vorm, waarin dit ik op het ogenblik zich beleeft middels de termen en waarden, die in dit stoffelijke ik aanwezig zijn en dan alleen nog op een wijze, die voor dit stoffelijke ik aanvaardbaar blijft.

Daarbij kan zelfs een situatie ontstaan, die, ofschoon het afgedrukte begrip op zich aanvaardbaar is, men door

begeerte- en angstinhouden van het stoffelijke bewustzijn dit omzet in afwijkende daden , begrippen en benaderingen van het bestaan.

Een bekend voorbeeld: Het werkelijke ik stelt, dat een bepaald contact nu niet aanvaardbaar is. De uiting wordt gezien als goddelijke openbaring en wegblijven verandert in wegnemen. De betrokkene zal later verklaren, dat God hen gezegd heeft zijn slachtoffer te vermoorden.

Mogelijk is de werkelijke impuls geweest: je moet het kwaad in je uitroeien. De mens voelt mogelijk zelfs aan, wat dit kwaad in hem is, maar wil dit niet erkennen en projecteert het dus op een ander, die het slachtoffer wordt, mogelijk van geweld en op zijn minst van een vervolging, die de ontvanger van de boodschap ontketent om zo aan het besef van eigen falen of kwaad zijn te ontkomen. De psychiatrie kan u over dit alles nog wel meer vertellen, zeker over het verschijnsel.

x En als je nu prachtig hoort zingen, meerderen tegelijk horen dit.

- De melodie zal een gevoel van schoonheid uitdrukken. Mogelijk is zo iets dus de uitdrukking van een contact met hogere waarden. U vertaalt dit als melodie op grond van uw eigen persoonlijkheid.

Deze zang is dus geen werkelijkheid, maar een abstractie, die hierin door u voor uzelf aanvaardbaar wordt uitgedrukt. Wanneer meerderen gelijktijdig en - schijnbaar - hetzelfde horen, zo verwijs ik naar mijn uiteenzetting over gedeelde hallucinaties.

x U stelt: het moet in het medium leven, anders komt het niet naar voren. Speelt het klankbord van de toehoorders hierbij ook een rol?

- Ik stelde, dat ik mij alleen uit kan drukken door gebruik te maken van de inhoud van het medium. Wanneer de toehoorders reageren en ik lees daardoor hun instelling of gedachten, zo kan ik de inhoud daarvan ongetwijfeld mede verwerken, in hetgeen ik tracht met de middelen, die in het medium aanwezig zijn, uit te drukken.

Ik kan zelfs aan het gehoor bepaalde gegevens of denkbeelden ontlenen, maar kan die alleen weergeven volgens de mogelijkheden van mijn medium.

x Wanneer je naar een medium luistert, denk je soms iets en even later beantwoordt of zegt de entiteit dit. Wat gebeurt hier eigenlijk?

- In vele gevallen denkt u alleen maar sneller volgens de zelfde lijn, als de entiteit spreekt. Wie een bepaalde gedachtentrend kent en opgenomen wordt in een gedachtenstroom, realiseert zich vaak reeds, wat vervolgens zou moeten komen, voor het geuit werd.

Daarnaast zijn natuurlijk telepathische wisselwerkingen mogelijk en wordt ook hiervan wel gebruik gemaakt om een zo groot mogelijk resultaat of begrip bij het gehoor te bereiken. Het is dan zelfs mogelijk, dat iemand zich uw problemen realiseert, die voor u onder de oppervlakte van uw gedachten liggen en daarop ingaat, zodat hetgeen u hoort, voor u onverwacht een antwoord wordt op eigen problemen of situatie. Zelfs is het mogelijk, dat men u op deze basis konfronteert met een eigen werkelijkheid, die u gemeenlijk probeert te ontwijken.

Overigens is voor ons een dergelijke telepathische relatie met ons gehoor bijna altijd deel van de kontakten, die wij middels een medium met de mensen hebben. Maar zelfs dan blijven wij beperkt tot de uitdrukkingsmogelijkheden van het medium en kunnen wij alleen reageren volgens de mogelijkheden, die een specifiek medium ons in dit opzicht geeft.

On het eenvoudig te zeggen: soms is een medium als een gitaar, een fluit kun je daarop moeilijk nadoen. Een ander medium is mogelijk een harmonium, een bioscooporgel of zelfs een synthesizer, waarmee je alle instrumenten kunt imiteren, wanneer je dit nodig acht.

Maar in alle gevallen zal de geest alleen kunnen voortbrengen en uiten, wat het instrument aan mogelijkheden biedt. Hopelijk is dit voldoende om te beseffen, dat zelfs, indien een sterk telepathisch rapport met het gehoor bestaat, men dit alleen kan weergeven volgens de normen van het instrument.

x Berusten vele "herinneringen" aan vorige levens ook niet op zoiets als een hallucinatie, zodat je daarmee erg voorzichtig moet zijn?

- In elke mens schuilen wel enkele herinneringen aan een verleden. Sommige daarvan stammen van de geest en zijn in het embryo ingelegd vóór de geboorte door de geest, anderen zijn eerder erfelijke herinneringen, vastgelegd in de cellen van het lichaam.

Elke interpretatie daarvan is echter gebaseerd op het heden, daar de herinneringen zelf altijd vaag zijn en dus met gegevens en verlangens worden aangevuld, die in het heden bestaan. Vandaar, dat er zoveel geïnkarneerde hogepriesters, priesteressen, wijzgeren, vorsten enz. rondlopen en zo weinig slaven, wanneer je de mensen, die zeggen vorige inkarnaties te kennen, tenminste moogt geloven.

Dergelijk herinneringen, zoal echt, bestaan altijd weer uit fragmenten. Het is, of je een aantal kleine kleurige steentjes krijgt en daarmee dan een eigen mozaïk maakt onder het motto: dit is de enige mogelijkheid, anders kan het nooit worden of geweest zijn.

De herinneringen worden gemeenlijk gekoppeld aan zaken, die men nu over een bepaalde tijd heeft geleerd en soms zelfs verbonden aan figuren, die men uit een roman heeft leren kennen en die nooit werkelijk op aarde hebben geleefd.

Daarom zou ik tot een ieder, die zich met zijn vorige inkarnaties bezig houdt, willen zeggen: Wat u nu bent, is het resultaat van uw gehele verleden. Houdt u dan met het heden bezig en laat het verleden rusten. Zo zult u het beste bereiken, wat voor u mogelijk is.

Zo, dat is het dan. Voor een derde onderwerp blijft geen tijd meer over. Dat laat ik eventueel aan mijn opvolger over. Maar onderwerpen en vragen beziende wil ik toch nog de vraag stellen, of er geen belangrijker zaken zijn. Dat innerlijk van ons b.v.

Mij lijkt dit belangrijker dan de vraag, of het nu gaat regenen of niet. Want wanneer ons innerlijk harmonisch genoeg is, zullen wij de regen kunnen oproepen en zij zal komen, of, wanneer dit niet juist is, zullen wij het heel wel zonder water kunnen stellen en geen last hebben van de droogte-

Men vergeet nog wel eens, dat eigen innerlijke harmonie bereiken niet alleen betekent, dat men het leven wat beter aan zal kunnen, maar vooral ook, dat men toegang krijgt tot meer delen van eigen innerlijke persoonlijkheid en een juistere band vindt met de kosmos. Hierdoor kan men krachten en mogelijkheden gaan gebruiken, die voor de normale mens nog niet bewust bruikbaar of toegankelijk zijn.

Wij moeten groeien naar dit nieuwe besef. Helaas zeggen de mensen, die hierover spreken, vaak, dat je je dan moet openstellen. Ik voor mij denk bij dit woord eerder aan de bezichtigingsdag in een kazerne of zo iets, leuk, maar veel show.

Volgens mij moet je je niet openstellen, maar zul je moeten leren je eigen grenzen niet zo scherp te trekken in je eigen bewustzijn. Je moet alle indrukken toelaten en niet alleen vooropgezette meningen verkondigen.

Laat invloeden op je inwerken zonder je door hun inhoud of richting te laten storen, om dan uit het geheel een konklusie en zo mogelijk ook een daadwerkelijke konklusie te trekken.

Wie zich te veel met uiterlijkheden bezig houdt, komt alleen maar tot misvattingen en verkeerde reacties. Wie zich bezig durft houden met eigen innerlijke waarden en krachten, vindt in zich het vermogen om, waar hij al een fout maakt, die te herstellen en bovendien - wat meer is - de meest harmonische reactie op en relatie met de wereld rond hem op te bouwen.

Dan behoeft je je niet meer tegen de wereld te verweren en probeer je niet meer de waardering van die wereld te verwerven, of zelfs de wereld aan jezelf te onderwerpen, dan ben je eenvoudigweg deel van de wereld.

Je zult niet jezelf genoeg zijn, of zelfgenoegzaam door het leven gaan, maar je bent degelijk en zeker iemand, die, spontaan reagerende op de wereld, in zich de mogelijkheden ontdekt, die hij nodig heeft, maar die een wereld van uiterlijke verschijnselen alleen hem nooit zal kunnen bieden.

Wanneer u zich weer voor Mars en al die andere zaken gaat interesseren zo dadelijk, zo hoop ik, dat u zich ook dit nog even zult blijven herinneren. Want de harmonie in jezelf en het gevoel, dat alles, wat gebeurt en komt, betekenis heeft, zodat je niet eerst alles behoeft te selecteren, maar het geheel van alle indrukken kunt aanvaarden en verwerken, is volgens mij de meest juiste weg, zowel voor een mens, die vooral stoffelijk goed wil leven, als voor degene, die geestelijk bewust wil worden.

Ik dank U voor uw aandacht.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

U moogt zeggen, waar het over moet gaan, wanneer het maar niet al te lang duurt.....

x

Kosmische rampen in ons zinnestelsel - volgens Veleskofsky. -

zijn zowel de aarde en Mars als ook de aarde en Venus eens bijna in botsing gekomen....

Maar de aarde bestaat nog, dus is het niet gebeurd. Wanneer je wetenschappelijk probeert te stellen, dat werelden bijna in botsing kwamen, stel je in feite, dat beide banen elkaar op een punt zo dicht benaderen, dat, indien beide werelden gelijktijdig op het dichtstbijliggende punt komen, een onderlinge beïnvloeding zal plaats vinden, die voor beide werelden rampzalig is.

Nu veranderen elke paar duizend jaren de planeetbanen iets van onderlinge relatie. Iets dergelijks is dan ook wel eens gebeurd in de historie van de aarde. De ramp is geen botsing - daartoe zal het nooit komen, zolang het zonnestelsel functioneert, - maar een benadering, waarbij de aantrekkingskracht der planeten op elkaar een zeer grote wordt. Dat kan continenten opheffen of verzinken, de stand van de planeetas wijzingen en wat al niet meer.

Stel u eens voor, dat de maan een massa heeft, die 5 keer zo groot is dan haar huidige en bereken eens, hoe hoog de getijden dan wel zouden worden. Om maar niet te spreken over alle vreemde zaken, die op het vaste land zouden kunnen gebeuren door de dan toch wel zeer merkbare wijzigingen van zwaarte-krachtsverhoudingen. Dit zelfde zou ook gebeuren, wanneer de maan veel dichterbij de aarde zou gaan wentelen.

U begrijpt wel, dat men dan een Deltaplan en zo wel op zijn buik zal kunnen schrijven - indien men die dan nog heeft tenminste.

Kortom, wanneer men dergelijke benaderingen kosmische rampen wil noemen, zijn die inderdaad wel eens voorgekomen. Maar dat is wel een tijdje geleden.

Er kan in de kosmos ook nog iets anders gebeuren. Stel dat twee zonnen elkaar naderen tot op rond een lichtuur afstand. Zij zullen op elkaars massa dan een dermate grote aantrekkingskracht uitoefenen, dat beiden een deel van hun eigen plasma af zullen gaan staan. Delen hiervan zullen door de energie van beweging-sterren gaan nogal snel door de ruimte - niet meer tot hun bron terug keren en, voor je het weet, koelt de zaak af en heb je weer een paar planeten.

Of dit een ramp genoemd mag worden, weet ik eigenlijk niet, want vaak zullen de sterren een nieuw evenwicht vinden en zonder meer hun weg vervolgen. Aan de andere kant vinden sommige mensen het leven op aarde maar een ramp en dan zou het ontstaan van planeten door hen ook wel een ramp genoemd kunnen worden....

Kort gezegd: het is mogelijk, dat voorwerpen in de ruimte elkaar zodanig dicht benaderen, dat zij elkander sterk gaan beïnvloeden. Botsingen komen echter, gezien de eigen velden van hemellichamen, hun snelheid en spin, maar zeer zelden voor.

Kosmische rampen, die vele planeten en mogelijk een ster beïnvloeden, zullen eerder ontstaan, wanneer een vreemde massa vanuit de ruimte met grote snelheid doordringt in een zonnestelsel en zo het baanevenwicht verstoort. Dan zullen alle planeten een nieuwe omloopbaan moeten gaan zoeken, wat gepaard gaat met dermate grote veranderingen en spanningen, dat er vaak niet veel meer van overblijft.

En hopelijk vindt u dit voldoende. Want dit betoog lijkt ook veel op een kosmische ramp, maar ik heb ik ieder geval mijn plicht gedaan.

x In het boek "Werelden in Botsing" van Veliskowsky wordt gesteld, dat in historische tijden de aarde bijna in botsing is gekomen met Venus en daaruit worden allerhande verschijnselen verklaard. Een daarvan is het feit, dat het jaar geen 365 dagen is gebleven, maar een wisselend aantal uren kent.

- U wilt zeggen: er is een wobbel van de aardas op de aardbaan ontstaan, waardoor een tijdelijke remming of versneling onder omstandigheden zou kunnen ontstaan. Juist?

Dat lijkt mij toch geen reden om de juliaanse kalender nu opeens venerisch te gaan noemen. En daar lijkt het wel wat op, als je Venus voor het schrikkeljaar de schuld geeft.

Laat mij stellen, dat er andere omstandigheden zijn, zoals hevige zonneuitbarstingen, het optreden van een zeer hevige zonnewind e.d., waardoor tijdsverschillen van seconden en minuten in aardbaanloop kunnen ontstaan. En in een paar miljoen jaren kan dat ook nog oplopen tot uren.

Er is mij een geval bekend, waarbij in het zonnestelsel door zonneactiviteit opeens een zeer sterk magnetisch veld optrad, een soort magnetische storm, die inwakte op het eigen veld van de aarde en dit afremde, met alle gevolgen van dien.

Toch zou ik dergelijke rampen eerder aards dan kosmisch willen noemen. En daarvan is maar weinig geregistreerd, want er bestond in die dagen nog geen rampenfonds en zo er al een geweest zou zijn, zou het toch niet veel opgeleverd hebben.

Maar goed, ik realiseer mij, dat de aarde zowel in haar afstand en eigen omwentelingstijd als haar omlooptijd vele malen veranderingen heeft gekend. Indien ik de deskundigen aan onze kant goed begrepen heb, moet er zelfs een tijd zijn geweest, waarin de aarde haar omloop rond de zon volbracht in rond een derde van de huidige tijdsspanne. De afstand zou toen rechter geweest zijn, zodat de klimaatzones veel minder schommelingen kenden van temperatuur als nu het geval is.

Ik zou op die manier, de kennis van anderen misbruiken, nog wel even verder kunnen gaan. Maar ik vraag mij altijd weer verbaasd af, waarom de mensen zich over dergelijke zaken toch zo druk maken. Werelden in botsing lijkt mij een goed iets, wanneer je er een boek over kunt schrijven, dat goed wordt uitgegeven, zodat je er wat beter van kunt worden.

Maar of die werelden nu gebotst hebben in het verleden of niet, zal voor u toch niet te veel verschil uit kunnen maken. U zit met het heden. Maar ja, als je sommige mensen hoort, is de kosmos net een spitsuurtram, die vol zit met dames, die net zijn wezen winkelen. Wanneer die wagen dan wat ruw rijdt, ontstaan er botsingen, al noemen sommigen dat bumpersport. Maar dat is de zaak van de bestuurder. Het taalgebruik komt voor rekening van de afgeronde passagiers. En u zult met mij eens zijn, dat dergelijke zaken een tijdelijk verschijnsel mogen heten, waarbij de botsingen niet aan een vast ritme gebonden zijn. Wanneer je al mee moet naar het eindpunt, doe je het beste, door je geen zorgen te maken en er het beste van te hopen.

Wat mogelijk geen antwoord op uw vraag is, maar dan toch wel één, waar menigeen om zit te grinneken.

x Kunt U iets verzinnen wat sfeer brengt, zoals de eerste spreker in zijn laatste betoog?

- Dat past niet bij mij. Mijn sfeertje is eerder de bolronde lach, waarbij je giechelt om een ander en dan opeens beseft, dat je in feite om jezelf lacht. Maar ik zie, dat u doelt op openstellen. Alles wat ik er over weet, is, dat dit tegenwoordig niet meer onbepikt mag, want er zijn voorgeschreven sluitingsuren en je moet met vakantie ook, of je wilt of niet.

Wanneer u u geestelijk wilt openstellen, mag dat voor mij, wanneer u t.m. niets beters te doen hebt. Maar wanneer je nog bepaalde verplichtingen op aarde moet vervullen, kun je dat beter eerst doen. Het is soms te gemakkelijk om geestelijk hoogdravend te doen en de rest dan maar te vergeten.

Maar dat mag je natuurlijk weer niet zeggen. Voor een dergelijke opmerking kreeg ik eens de vraag, of ik uit een lagere sfeer kwam, want mijn uitdrukkingen waren zo laag bij de gronds. Ik heb gezegd: U doet zo hoogdravend, maar ik vraag u toch ook niet, wanneer u op hol geslagen bent? En dat deugde toen ook weer niet. Maar het gaat niet om wat je zegt alleen en hoe je het zegt, maar vooral om de intentie, waarmee je het zegt. En die is bij mij altijd goed, ook al klinkt het mogelijk anders.

Wat is b.v. doodgaan anders dan het nemen van een overstapje naar een nieuwe werkelijkheid? Er zijn mensen, die dergelijke opmerkingen verschrikkelijk vinden, net als het begrip dood. Toen ik daar pas aan begon, dacht ik ook zo. Maar al snel dacht ik: nou nou... En nu, na enige tijd, durf ik er wel een klein halleluja achteraan te gooien ook. Zo zie je maar, het valt maar mee, als je niet te veel je laat afschrikken. En bovendien ben ik tenminste nog eens actueel. Zo b.v.:

In Nederland zijn heel wat mensen boos, omdat iemand genomen heeft, wat zij met alle moeite maar niet kunnen krijgen.

Of dit: de paus is tegen abortus, want hij heeft nergens meer last van en hem kan toch niets gebeuren.

Of deze: In uw land spreekt men over een cda, maar die doet mij denken aan een volkswagen, waarop een limousine-carrosserie van een ander merk wordt gemonteerd: het lijkt veel, maar het loopt niet zo hard.

Andere zaken? Men spreekt over sociale verantwoordelijkheid en sociale ontwikkeling. Maar het komt er vaak op neer, dat je niet sociaal verantwoord handelen moogt, maar je besef moet gebruiken om in naam van de gemeenschap alle dingen te eisen, die je leuk vindt, in de overtuiging, dat anderen wel over voldoende sociaal besef zullen beschikken om de rekening voor je te betalen.

Sommige kerken zijn zo druk bezig de mens nader tot God te brengen, dat die mens bij hen geen kans krijgt de God die in hem woont, te ontmoeten.

Wat maar een voorbeeld is natuurlijk. Overigens ben ik hier om even te ontspannen, want ik heb nogal wat ander werk te doen de laatste tijd, in verband met het verre oosten en rampen. Maar ik hoop snel weer in uw midden te mogen vertoeven.

Goeden avond.

(sterk bekort)

d.d. 27 augustus 1976